

**О. О. Григор,
О. М. Пригодюк**

РЕСУРСНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ РОЗВИТКУ СОЦІАЛЬНОЇ ІНФРАСТРУКТУРИ РЕГІОНУ

В дослідженні визначено вплив ресурсного забезпечення на розвиток соціальної інфраструктури регіону. Запропоновано заходи організаційно-кадрового, інформаційно-аналітичного та фінансового забезпечення розвитку соціальної інфраструктури регіону. Розроблено схему регіонального управління розвитком соціальної інфраструктури на основі кадрового забезпечення об'єктів соціальної інфраструктури регіону відповідно до сучасних вимог та пріоритетів. Запропоновано заходи щодо залучення додаткової фінансової підтримки розвитку соціальної інфраструктури. Запропоновано модель збирання та систематизації інформації для вдосконалення роботи інформаційно-аналітичної платформи щодо задоволеності населення регіону соціальними послугами.

Ключові слова: *регіон, соціальна інфраструктура, інвестиції, влада, ресурси.*

Постановка проблеми. Розвиток соціальної інфраструктури відображає рівень соціально-економічного розвитку регіонів, сприяє подоланню територіальних диспропорцій та соціальної нерівності в умовах життєдіяльності населення.

Складність і багатоаспектність поставлених проблем висуває особливі вимоги до системи управління розвитком соціальної інфраструктури, насамперед на регіональному рівні. Концентрація на конкретній території всіх процесів життєзабезпечення населення, територіальна локалізація об'єктів соціальної інфраструктури підтверджує пріоритетну роль регіональних органів влади та органів місцевого самоврядування в забезпеченні регулювання цих процесів. У зв'язку з цим, особливої актуальності набуває необхідність визначення умов, що гарантують результативність функціонування соціальної інфраструктури регіону, формування механізмів ресурсного забезпечення, які орієнтовані на мобілізацію ендегенних джерел її розвитку, пошук нових форм співпраці місцевих органів влади та бізнес-спільноти для сприяння розвитку соціальної інфраструктури регіону.

Аналіз останніх джерел досліджень і публікацій. Дослідженню теоретичних і практичних проблем розвитку інфраструктури присвячено значну кількість праць зарубіжних науковців: Р. Нурксе, Р. Оуена, П. Розенштейна-Родана, В. Ростоу, А. Хіршмана та інших авторів. Вагомий внесок у розвиток теорії та практики дослідження проблем соціальної інфраструктури регіонів зробили такі українські науковці, як: І. М. Вахович, В. М. Геєць, Л. Л. Ковальська, В. І. Куценко, Е. М. Лібанова, М. К. Орлатий, Я. В. Остафійчук, І. В. Прокопа, К. В. Прокопишак, Д. М. Стеченко, В. П. Удовиченко, Л. А. Янковська.

Постановка завдання. Метою дослідження є обґрунтування впливу ресурсного забезпечення на розвиток соціальної інфраструктури регіону.

Викладення основного матеріалу. Сучасний стан соціальної інфраструктури регіонів супроводжується занепадом інфраструктурного розвитку, низьким рівнем відповідності соціальних об'єктів вимогам безпечного функціонування, високим рівнем зносу як самих об'єктів соціальної інфраструктури, так і наявних у них основних засобів, зниженням рівня забезпеченості об'єктами соціальної інфраструктури на території регіонів, що призводить до зниження життєвого рівня населення. Формування і розвиток соціальної інфраструктури регіону, а відповідно і підвищення рівня життя населення, значно залежить від його ресурсного забезпечення [1].

Ефективність розвитку соціальної інфраструктури визначається, насамперед, можливостями якісного організаційно-кадрового забезпечення, складність якого полягає у необхідності полівекторного розвитку організаційно-кадрового потенціалу регіону. З одного боку, сучасні умови визначають концептуально нові вимоги до діяльності органів регіонального управління як гаранта розвитку соціальної інфраструктури, визначаючи основні пріоритети у вигляді раціональної господарської практики, ефективності економічної політики. З іншого боку, про можливості якісного розвитку соціальної інфраструктури регіону можна говорити лише за умов якісного кадрового забезпечення об'єктів соціальної інфраструктури регіону, що сприятиме підвищенню рівня задоволеності населення якістю соціальних послуг, як наслідок закріпленню і розвитку людського та інтелектуального капіталу як значущої конкурентної переваги економічного потенціалу регіону [2].

Регіон є складною системою, що має територіальну локалізацію, характеризується нестабільністю бюджетного законодавства, фінансовими обмеженнями, амбівалентним характером управління, з метою розвитку якого повинні органічно поєднуватися як економічна раціональність, економічне зростання, збільшення дохідної частини місцевих бюджетів, так і соціальна ефективність, яка визначається рівнем і якістю життя населення.

До завдань ефективного управління розвитком соціальної інфраструктури регіону має бути включено аналіз потреб видів діяльності соціальної інфраструктури в кваліфікованих кадрах, прогнозування потреб соціальної інфраструктури в кадровому забезпеченні з урахуванням перспективних тенденцій її розвитку, систему забезпечення акумулювання і трансляції перспективного досвіду модернізації соціальної інфраструктури, умови для обміну досвідом керівників місцевого самоврядування, напрями міжтериторіального співробітництва в межах регіону [3].

Основними напрямками міжтериторіального співробітництва у сфері соціальної інфраструктури можуть стати будівництво великих соціокультурних об'єктів, транспортних комунікацій, сміттєвих полігонів, місць поховання. Однак, зазвичай, вирішення питання територіального розміщення вищезазначених об'єктів супроводжується міжтериторіальними конфліктами, що гальмує процес розвитку соціальної інфраструктури. Аналогічна проблема виникає у процесі створення об'єднаних територіальних громад, формування яких передбачає вирішення проблеми територіального розміщення опорних шкіл, лікарень та інших об'єктів соціальної інфраструктури.

Крім кадрового забезпечення діяльності безпосередньо органів регіонального управління та місцевого самоврядування, у сучасних умовах не менш значущим є формування умов, що сприяють закріпленню висококваліфікованих кадрів за видами діяльності соціальної інфраструктури. Модернізація об'єктів соціальної інфраструктури, оптимізація їх діяльності відповідно до сучасних потреб населення вимагає ефективної організаційної діяльності, спрямованої на підбір, розстановку, професійний розвиток і вдосконалення відповідних кадрів. Організація кадрового забезпечення об'єктів соціальної інфраструктури конкретної адміністративної одиниці регіону, на наш погляд, повинна включати в себе такі напрями діяльності, як прогнозування попиту на фахівців, відповідна професійна орієнтація, відбір і організація навчання молоді, яка проживає в цій місцевості, залучення та працевлаштування.

У сучасних умовах динамічного впливу молоді за кордон виникає гостра необхідність розробки таких механізмів кадрової політики, які, з одного боку, сприяли б організації ефективної професійно-орієнтаційної роботи, професійного самовизначення молоді, а з іншого, забезпечували б реалізацію її інтересів, її творчого потенціалу. Необхідні механізми в системі регіональної кадрової політики, спроможні збалансувати соціальне замовлення на ринку праці і інтереси професійного вибору молоді. Кадрова політика повинна передбачати науково – обґрунтований професійний відбір, а також професійну підготовку фахівців відповідно до потреб соціальної інфраструктури регіону в кадрах, на основі тристороннього договору (студент – ВНЗ – підприємство-замовник) [4].

Регіональна система управління повинна бути чітко орієнтована на забезпечення розвитку соціальної інфраструктури висококваліфікованими кадрами відповідно до потреб соціально-економічного розвитку території. Отже, структура закладів освіти, охорони здоров'я, культури та інших об'єктів соціальної інфраструктури має бути не тільки чітко визначена і спеціалізована, а й територіально диверсифікована зі створенням просторово локалізованих і функціонально пов'язаних багаторівневих мереж установ соціальної інфраструктури. Це створить додаткові можливості для розвитку соціальної інфраструктури в регіоні і дасть змогу забезпечити необхідними кадрами підприємства, організації та приватний бізнес. Підвищення якості надаваних соціальних послуг, формуючи сприятливі умови життєдіяльності людини в регіоні, створить можливість скорочення міграційного впливу [5].

Забезпечення ефективного функціонування та розвитку соціальної інфраструктури в інтересах населення вимагає не тільки організації підготовки відповідних кадрів, але і формування відповідного рівня матеріально-технічної бази, релевантної сучасним потребам населення. Створення системи методичного, матеріально-технічного та кадрового забезпечення розвитку соціальної інфраструктури регіону вимагає значних капіталовкладень. Так, одним із пріоритетних завдань сьогодення є зміцнення фінансово-економічної бази розвитку соціальної інфраструктури. Зміна бюджетної, податкової політики держави – один з напрямів діяльності у цій сфері. Сучасна політика децентралізації сприяє перерозподілу податкових надходжень між державою і регіонами. Значущу роль у цьому процесі відіграє процес формування об'єднаних територіальних громад. Забезпечення

прозорості міжбюджетних відносин передбачає чітке закріплення нормативу відрахувань до місцевого бюджету ряду податків, насамперед, податку на прибуток підприємств, що забезпечує високий рівень мотивації місцевих органів влади до соціально-економічного розвитку території, зокрема розвитку соціальної інфраструктури [6].

Однак тільки бюджетне фінансування процесів розвитку інфраструктури не дасть відчутного результату, необхідний концептуально новий підхід, який дав би змогу консолідувати зусилля держави, населення, підприємців з метою підвищення рівня та якості життя, соціально-економічного розвитку регіону загалом та окремих його територій.

Залученню додаткової фінансової підтримки розвитку соціальної інфраструктури можуть сприяти заходи у напрямку формування сприятливого інвестиційного клімату, розвитку інноваційних проєктів, підтримки малого та середнього бізнесу. Основою реалізації визначених напрямів повинні виступати технології регіонального маркетингу, що передбачає цілеспрямовану діяльність, яка об'єднує зусилля регіональних, місцевих органів влади, бізнесу та населення, орієнтована на виявлення та створення конкурентних переваг території, унікальних місцевих товарів і послуг з метою соціально-економічного розвитку регіону, серед них і його соціальної інфраструктури, підвищення рівня і якості життя населення [7].

Маркетингові технології розвитку регіону є не тільки фактором формування додаткових податкових відрахувань до місцевого бюджету, і, як наслідок, можуть виступати основою фінансового забезпечення розвитку соціальної інфраструктури, а й дають можливість реалізувати додаткові стимули для її розвитку. Наприклад, розвиток туризму залучає потенційних споживачів послуг соціальної інфраструктури, що дає змогу підприємцям реалізувати економічно виправдані проєкти, ініціює розвиток об'єктів дозвільної, споживчої, торговельної інфраструктури.

В умовах дефіциту місцевих бюджетів, залучення приватних інвестицій є найбільш значущим чинником розвитку соціальної інфраструктури. Співпраця органів влади та бізнес – спільноти характеризується широким спектром практик взаємодії: від залучення фінансових коштів організацій на безоплатній основі до реалізації проєктів державно-приватного партнерства (ДПП). Між цими полюсами є такі форми взаємодії, як короткострокові контракти на виконання певного виду робіт, надання громадських послуг, сервісні угоди ремонту та експлуатації об'єктів соціальної інфраструктури, спільні підприємства [8]. Однак, як показує світова практика, масштабні проєкти державно-приватного партнерства є найбільш ефективною формою співпраці, що забезпечує реалізацію стратегічних цілей розвитку соціальної інфраструктури. Тож механізм ДПП може стати базовою конструкцією залучення позабюджетних інвестицій у розвиток соціальної інфраструктури, однак через низьку компетентність і низький рівень готовності органи регіонального управління зовсім мало використовують механізми ДПП, спираючись на традиційні методи бюджетного фінансування капіталовкладень в об'єкти соціальної інфраструктури.

У сучасних умовах ринку необхідна інституційна перебудова стійких моделей поведінки влади у взаємодії з бізнесом, формування концептуально-нової і послідовної політики переходу від адміністративного примусу бізнесу до благодійності і безоплатну передачу коштів на розвиток соціальної інфраструктури до фокусованих інвестицій, взаємовигідної співпраці. Споживацьке ставлення до бізнесу з боку влади, вузько прагматична орієнтація на використання його ресурсів у розвитку соціальної інфраструктури стають неспроможними в умовах сучасної економіки [9]. Сформоване протиріччя і проблеми актуалізують визначення факторів, що обмежують реалізацію проєктів державно-приватного партнерства:

- цільова орієнтація проєктів на великий бізнес;
- обмежений доступ інвесторів до інформації;
- існування стереотипів збитковості соціальних проєктів;
- тривалість і складність процедури узгодження сторін;
- незначна практика надання приватному інвестору можливостей подальшої участі в управлінні об'єктами соціальної інфраструктури;
- відсутність у регіональної влади можливостей забезпечення мотивації для приватних інвесторів (зменшення податкового тягаря, звільнення інвестицій від податку на прибуток);
- відсутність прозорості під час укладання контрактів, відкритого конкурентного середовища;
- значний рівень корупції тощо.

У межах здійснення державно-приватного партнерства відповідно до Закону «Про державно-приватне партнерство» від 01.07.2010 №2404-VI та інших законодавчих актів України можуть укладатися договори про концесію, управління майном (винятково за умови передбачення у договорі, укладеному в межах державно-приватного партнерства, інвестиційних зобов'язань приватного партнера), спільну діяльність та інші. На сьогоднішній день найбільш застосованою формою державно-приватного партнерства є концесійна модель і моделі, засновані на розмежування прав власності на об'єкт угоди ДПП [10].

З огляду на поширену практику залучення фінансових коштів приватних організацій з метою вирішення питань місцевого значення, необхідно законодавчо закріпити за органами місцевого самоврядування повноважень на пільгове оподаткування для підприємств-учасників у програмах розвитку соціальної інфраструктури території. Ще одним механізмом мотивації є введення податкових пільг для підприємств, що надають безповоротні приватні інвестиції (повернення частини інвестицій у межах певної частки сплачених податкових виплат) [11]. Дуже значущою є громадська підтримка підприємницької активності, що забезпечує розвиток соціальної інфраструктури: висвітлення їхньої діяльності в місцевій пресі, визнання, моральне стимулювання.

Не менш важливим компонентом ефективного управління розвитком соціальної інфраструктури регіону є інформаційно-аналітичне забезпечення. Управління процесами розвитку соціальної інфраструктури має бути орієнтоване на забезпечення якості соціальних послуг, що є можливим тільки за наявності повної, достовірної інформації про характер і специфіку розвитку досліджуваних процесів. Своєчасна, якісна інформація, заснована на статистичних спостереженнях і результатах дослідження – необхідний фактор ефективного управління [12].

Однак тільки статистичні дані не забезпечують повної достовірної інформації про рівень розвитку соціальної інфраструктури. Важливими елементами інформаційно-аналітичного забезпечення є експертний супровід управлінської діяльності та моніторинг громадської думки. Організаційним механізмом забезпечення вказаних напрямів може стати Експертне співтовариство при обласній державній адміністрації. Діяльність Експертного співтовариства може здійснюватися як в очній, так і в заочній формі. Зарекомендував себе у практиці проведення експертних оцінок метод Делфі, який може бути використаний для аналізу соціально-економічних проблем регіону, оцінки якості та опрацювання прийнятих управлінських рішень, формування стратегічних орієнтирів розвитку соціальної інфраструктури. Дистанційні форми експертної діяльності мають свої переваги: оперативність, розширення можливостей для залучення експертів. Однак спрощення практики взаємодії експертів може істотно знизити синергетичний ефект експертної діяльності. Отже, вибір форм експертної діяльності повинен бути релевантним характеру і особливостям поставлених перед науковим співтовариством завдань [13].

Моніторинг соціальної інфраструктури повинен передбачати постійний, систематичний збір і обробку відомостей про стан об'єктів інфраструктури, рівень задоволеності населення їх функціонуванням. Це дасть змогу розвинути базу регіональної статистики, налагодити регулярні опитування населення, стати основою прийняття ефективних управлінських рішень. Тільки об'єктивна інформація дасть можливість адекватно відобразити стан, динаміку розвитку об'єктів соціальної інфраструктури, якість послуг, що надаються, рівень їх релевантності потребам і очікуванням населення [11].

Функції Експертного співтовариства дадуть змогу систематизувати інформацію, виділити тенденції і проблеми розвитку соціальної інфраструктури регіону, розробити нормативні та пошукові прогнози, виявити потенційні можливості, резерви, забезпечити високий рівень відповідності стратегічних цілей розвитку соціальної інфраструктури ціннісним пріоритетам і потребам населення. Не менш значущим є аспект забезпечення прозорості управлінської інформації, оперативного зворотного зв'язку між населенням та органами регіонального управління і місцевого самоврядування. На наш погляд, система моніторингу є одним з факторів трансформації механізмів співпраці населення і влади, досягнення єдиного контекстуального визначення пріоритетів розвитку соціальної інфраструктури [14].

З метою ефективної організації та оптимізації роботи Експертного співтовариства в його діяльності щодо збору, систематизації та аналізу інформації про задоволеність населення послугами соціальної інфраструктури, на нашу думку, необхідним є створення інформаційного офісу. Це має бути така інформаційно-аналітична платформа, яка дасть змогу в інтерактивному режимі формувати високоякісне середовище підтримки прийняття рішень щодо напрямів розвитку соціальної інфраструктури завдяки визначенню, представленню та інтерпретації параметрів задоволеності населення соціальними послугами. На нашу думку, показник задоволеності населення соціальними послугами є певним стрижневим агрегованим індикатором, який включає в себе набір оцінних параметрів за видами дія-

льності соціальної інфраструктури. Інформація за оцінними параметрами може сприйматися як в натуральних, так і у відносних одиницях.

Оскільки найбільш розповсюдженою формою збирання інформації такого характеру є опитування, найскладнішим завданням Експертного співтовариства є організація, координація та контроль таких досліджень у містах, районах, ОТГ, сільських місцевостях. Визначене завдання можна реалізувати через створення громадських рад при адміністраціях територій, які сприятимуть підвищенню активності громадян, що і є домінуючим фактором ефективної взаємодії регіональних і місцевих органів влади та громадськості для сприяння формування і розвитку соціальної інфраструктури.

Результати дослідження задоволеності населення рівнем і якістю соціальних послуг сприятимуть: вирішенню питань про підтримку певних видів діяльності соціальної інфраструктури, конкретних об'єктів; трансформації уявлень про пріоритети розвитку соціальної інфраструктури; формуванню адекватних стратегічних регіональних, місцевих планів, проектів і програм розвитку соціальної інфраструктури.

На нашу думку, доцільним є введення в модель функціонування запропонованої інформаційно-аналітичної платформи «Інформаційний офіс» блоку параметрів соціально-економічного розвитку регіону. Орієнтовними оцінними параметрами цього блоку мають бути: задоволеність реальною середньомісячною заробітною платою, співвідношення доходів і витрат домогосподарств регіону, зайнятість та умови праці, кількість членів домогосподарства, які працюють/навчаються за кордоном, частка населення із сукупними еквівалентними витратами менше 75 % медіанного рівня (відносний рівень бідності) [5, с. 31], частка неофіційних доходів у загальних доходах домогосподарств, частка витрат на харчування.

Отже, схематична модель оцінки задоволеності населення соціальними послугами ґрунтується на аналізі основних параметрів, що характеризують привабливість регіону для проживання і повинна орієнтуватися на соціальні аспекти стану та функціонування регіону, враховувати фундаментальну здатність і можливість адекватної підтримки розвитку соціальної інфраструктури регіону.

У запропонованій схематичній моделі оцінюється загальна комфортність умов, створених в регіоні, з погляду соціально-економічних та інфраструктурних характеристик, розвиненості, доступності та якості послуг, що надаються об'єктами соціальної інфраструктури, а також рівень забезпечення умов для реалізації потенціалу розвитку регіону, бізнесу, якості життя населення (рис. 1).

Крім того, інформаційно-аналітична платформа повинна бути побудована так, щоб при введенні даних по різних районах, містах, сільських територіях, враховувався тип регіону за економічною спрямованістю розвитку (сільське господарство, промисловість, туризм, інше) [13].

Наведення цієї моделі, в основі якої лежить визначення пріоритетів розвитку соціальної інфраструктури з урахуванням рівня задоволеності населення функціонуванням об'єктів соціальної інфраструктури, доводить значущість виявлення інтересів споживачів соціальних послуг та створення умов для їх агрегації.

Наведена практика взаємодії є особливо значущою, даючи змогу не тільки підвищити рівень соціальної активності та відповідальності громадян, а й знизити бюджетні витрати на розвиток соціальної інфраструктури регіону.

Висновки. Ефективність розвитку соціальної інфраструктури визначається передусім можливостями якісного організаційно-кадрового забезпечення, складність якого полягає в необхідності його полівекторного розвитку, враховуючи нові вимоги до діяльності органів регіонального управління та місцевого самоврядування як гаранта розвитку соціальної інфраструктури та кадрового забезпечення об'єктів соціальної інфраструктури регіону. Ефективним інструментом фінансового забезпечення розвитку соціальної інфраструктури є використання механізму державно-приватного партнерства, що забезпечить: зменшення навантаження на регіональний та місцеві бюджети; зміцнення матеріально-технічної бази та інфраструктури освіти, охорони здоров'я та інших видів діяльності соціальної сфери; комплексну безпеку і енергоефективність закладів соціальної інфраструктури; інноваційний характер розвитку освіти, охорони здоров'я та інших видів діяльності соціальної сфери через модернізацію організаційних і технологічних умов відповідно до сучасних вимог і потреб. Основним завданням інформаційно-аналітичного забезпечення розвитку соціальної інфраструктури регіону є формування потужної інформаційної бази за рахунок збирання і обробки інформації з основних питань розвитку соціальної інфраструктури, аналізу оцінок населення щодо якості і доступності послуг, що надаються у сфері соціальної інфраструктури, визначення об'єктів першочергового фінансування.

Рис. 1. Блок-схема збирання, систематизації та агрегації інформації щодо задоволеності населення регіону соціальними послугами

Джерело: складено автором

Список використаної літератури

1. Пігуль Н. Г. Сутність і значення соціальної інфраструктури. *Науковий вісник ПУЕТ*. 2013. № 2 (58). С. 37–41.
2. Європейський фонд з питань покращення життя та умов праці (European Foundation for the Improvement of Living and Working Conditions). URL: <http://www.eurofound.europa.eu/areas/qualityoflife/eurlife/index.php>
3. Пригодюк О. М. Інноваційні технології в реалізації кадрової політики з позиції розвитку соціальної інфраструктури. *Науковий вісник Буковинського державного фінансово-економічного університету. Серія: Економічні науки*. Чернівці: БДФЕУ, 2015. С. 278–285.
4. Осипенко М. В. Соціальна інфраструктура як чинник відтворення людського капіталу. *Наукові праці НДФІ*. 2016. № 3 (76). С. 149–158.
5. Вимірювання якості життя в Україні: аналіт. доп. / Е. М. Лібанова, О. М. Гладун, Л. С. Лісогор та ін. Київ, 2013. 50 с.
6. Лібанова Е. М. Стратегічні пріоритети соціальної політики України на початку XXI століття. *Демографія та соціальна економіка*. 2008. № 1. С. 9–22.
7. Вахович І. М., Пушкарчук І. М., Товстенюк О. В. До питання формування соціальної відповідальності бізнесу в Україні. *Економічний форум*. 2017. № 1. С. 230–238. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/ecfor_2017_1_36
8. Особливості застосування державно-приватного партнерства як механізму реалізації нової регіональної політики: аналіт. зап. / Нац. ін-т стратег. дослідж. URL: <http://www.niss.gov.ua/articles/1239/>
9. Коломицева О. В. Роль партнерських відносин у забезпеченні розвитку інфраструктури регіону. *Збірник наукових праць Черкаського державного технологічного університету. Серія: Економічні науки*. Черкаси: ЧДТУ, 2016. Вип. 43. Ч. II. С. 61–67.
10. Державні цільові програми / М-во екон. розвитку і торгівлі України. URL: <http://www.me.gov.ua/Documents/List?lang=uk-UA&tag=DerzhavniTsiloviProgrami>
11. Яневич Н. Я. Методичні засади формування системи моніторингу ефективності соціальних інвестицій. *Вісник Хмельницького національного університету*. 2013. № 4. Т. 1. С. 237–243.
12. Вольська О. М. Шляхи забезпечення зростання рівня якості життя населення країни. *Економіка будівництва і міського господарства*. 2011. Т. 7. № 2. С. 73–79.
13. Статистичне та експертно-аналітичне забезпечення управління сталим розвитком економіки і соціальної сфери: монографія / за ред. В. Г. Маргасової. Чернігів: Черніг. нац. технол. ун-т, 2017. 620 с.
14. Коломицева О. В. Стратегія структурних змін економіки регіонів: методологія і практика: монографія. Черкаси: Брама – Україна, 2010. 372 с.

References

1. Pihul, N. H. (2013) Sutnist i znachennia sotsialnoi infrastruktury. *Naukovyi visnyk PUET*, № 2 (58), s. 37–41.
2. Ievropeyskyi fond z pytan pokrashchennia zhyttia ta umov pratsi (European Foundation for the Improvement of Living and Working Conditions). URL: <http://www.eurofound.europa.eu/areas/qualityoflife/eurlife/index.php>
3. Pryhodiuk, O. M. Innovatsiini tekhnolohii v realizatsii kadrovoi polityky z pozytsii rozvytku sotsialnoi infrastruktury. *Naukovyi visnyk Bukovynskoho derzhavnoho finansovo-ekonomichnoho univertsytetu. Serii: Ekonomichni nauky*. Chernivtsi: BDFEU, 2015. S. 278–285.
4. Osypenko, M. V. (2016) Sotsialna infrastruktura yak chynnyk vidtvorennia liudskoho kapitalu. *Naukovi pratsi NDFI*, № 3 (76), s. 149–158.
5. Vymiriuvannia yakosti zhyttia v Ukraini: analit. dop. / E. M. Libanova, O. M. Hladun, L. S. Lisohor ta in. Kyiv, 2013. 50 s.
6. Libanova, E. M. (2008) Stratehichni priorytety sotsialnoi polityky Ukrainy na pochatku KhKhI stolittia. *Demohrafiia ta sotsialna ekonomika*, № 1, s. 9–22.
7. Vakhovych, I. M., Pushkarchuk, I. M., Tovsteniuk, O. V. (2017) Do pytannia formuvannia sotsialnoi vidpovidalnosti biznesu v Ukraini. *Ekonomichni forum*, № 1, s. 230–238. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/ecfor_2017_1_36
8. Osoblyvosti zastosuvannia derzhavno-pryvatho partnerstva yak mekhanizmu realizatsii novoi rehionalnoi polityky: analit. zap. / Nats. in-t strateh. doslidzh. URL: <http://www.niss.gov.ua/articles/1239/>
9. Kolomytseva, O. V. (2016) Rol partnerskykh vidnosyn u zabezpechenni rozvytku infrastruktury rehionu. *Zbirnyk naukovykh prats Cherkaskoho derzhavnoho tekhnolohichnoho universytetu. Serii: Ekonomichni nauky*. Cherkasy: ChDTU, vyp. 43, Ch. II, s. 61–67.
10. Derzhavni tsilovi prohramy / M-vo ekon. rozvytku i torhivli Ukrainy. URL: <http://www.me.gov.ua/Documents/List?lang=uk-UA&tag=DerzhavniTsiloviProgrami>
11. Ianevych, N. Ya. (2013) Metodychni zasady formuvannia systemy monitorynhu efektyvnosti sotsialnykh investysii. *Visnyk Khmelnytskoho natsionalnoho universytetu*, № 4, T. 1, s. 237–243.

12. Volska, O. M. (2011) Shliakhy zabezpechennia zrostantia rivnia yakosti zhyttia naselennia krainy. *Ekonomika budivnytstva i miskoho hospodarstva*, T. 7, № 2, s. 73–79.
13. Statystychnie ta ekspertno-analitychne zabezpechennia upravlinnia stalym rozvytkom ekonomiky i sotsialnoi sfery: monohrafiia / za red. V. H. Marhasovoi. Chernihiv: Chernih. nats. tekhnol. un-t, 2017. 620 s.
14. Kolomytseva, O. V. (2010) Stratehiia strukturnykh zmin ekonomiky rehioniv: metodolohiia i praktyka: monohrafiia. Cherkasy: Brama – Ukraina, 372 s.

**O. O. Hryhor,
O. M. Pryhodiuk**

RESOURCE SUPPORT OF THE DEVELOPMENT OF SOCIAL INFRASTRUCTURE OF THE REGION

The article is devoted to the substantiation of theoretical principles and the development of practical recommendations about the influence of resource providing on the development of social infrastructure of the region. The providing of the effective functioning and the development of social infrastructure in the interests of the population requires the organization of the preparation of the corresponding personnel and the formation of the appropriate level of material and technical base which is relevant to the up-to-date needs of the population. For the realization of the set up aim the measures of organizational-personnel, information-analytical and financial providing of the development of social infrastructure of the region are offered in the article.

For the realization of organizational-personnel and resource providing, a scheme of regional management for the development of social infrastructure has been worked out. It is based on personnel providing the objects of social infrastructure of the region in accordance with modern requirements and priorities. To attract additional financial support for the development of social infrastructure, measures have been proposed to create a favorable investment climate, to develop innovative projects and to support small and medium-sized businesses. It is substantiated that an expert support of management activity and monitoring of public opinion are important elements of information and analytical support. A model for collecting and systematizing information for improving the work of information-analytical platform about the satisfaction of the population of the region with social services is offered in the article.

Keywords: region, social infrastructure, investments, power, resources.